

Despre lucrurile închinare Domnului (27: 1-34)

Capitolul 27 este un capitol misterios în primul rând prin poziția sa. De ce se încheie cartea Levitic cu acest capitol? Nu era mai logic să se termine cu capitolul 26, cu prezentarea binecuvântărilor și blestemelor? Însă mai este și un alt mister în capitolul 27. Acesta se referă la prețuirea lucrurilor închinare Domnului.

Într-adevăr, dacă ar fi să **împărțim capitolul**, am obține următoarea structură:

- a) **27: 1-13** Prețuirea oamenilor și dobitoacelor închinare Domnului.
- b) **27:14-25** Prețuirea pământurilor închinare Domnului
- c) **27:26-34** Ce este deja al Domnului și ce nu poate fi răscumpărat

Marea întrebare din capitol este: **de ce anume se făcea prețuirea lucrurilor închinare Domnului, fie că era vorba de oameni, fie că era vorba de pământuri?** Ar fi trei variante principale de interpretare. *Prima variantă* susține că evreul când dăruia ceva Domnului plătea și o sumă de bani preotului. Astfel, dacă cineva dăruia un ogor Domnului, odată cu ogorul plătea preotului și prețul ogorului. Pare absurd și mă îndoiesc să acesta este sensul vizat în capitolul 27. Totuși, această interpretare șocantă ar transmite un adevăr fundamental evreului: “nu tu îmi faci un har că-mi dăruiești din bunurile tale, ci Eu îți fac harul să le primesc. Nu Eu am nevoie de darurile tale, ci tu ai nevoie să Mi le dăruiești. Nu tu imi faci mie un favor, ci tu , cel care te închini, ești cel onorat.”

Însă interpretarea este cu adevărat șocantă și nu se armonizează cu toate detaliile textului și cu toate versiunile de traducere. Iată cum traduc NIV și NASB versetul 2 din capitolul 27:

- “Dacă cineva face un jurământ special ca să închine persoane Domnului prin oferirea unei sume de bani echivalente ...” (NIV).
- “Dacă cineva face un jurământ dificil, el va fi prețuit potrivit cu prețuirea persoanelor închinare Domnului...” (NASB).

Ambele traduceri exclud ideea primei variante de interpretare. Ele emit ipoteza dăruirii unei sume de bani echivalente lucrului închinat Domnului. NASB folosește expresia: “jurământ dificil”. Cu alte cuvinte, poporul ar avea în vedere situația când cineva face un jurământ pe care apoi îi este foarte greu să îl împlinească. Într-un moment de euforie cineva poate spune: “Jumătate din ogoarele mele și primul meu născut vor fi închinare Domnului!” Însă apoi își poate da seama că împlinirea jurământului este dificilă. În acest context Dumnezeu îi oferă posibilitatea să ofere o sumă de bani care să echivaleze acel lucru închinat Domnului.

A treia interpretare susține că prețuirea se face din perspectiva posibilităților răscumpărării aceluia lucru. În capitol se repetă de mai multe ori ideea răscumpărării: “Dacă vrea să-l răscumpere să mai adauge o cincime la prețuirea lui.” Această interpretare este în spiritul celei de-a doua însă este puțin diferită. Totuși Lev 27: 22-23 pare să contrazică această a treia interpretare: “Dacă cineva închină Domnului un ogor cumpărat de el, care nu face parte din urmașii lui, preotul să-I socotească prețul după cât face prețuirea lui până la anul de veselie, și anul acela să plătească în aceeași zi prețul hotărât de tine, ca lucru închinat Domnului. În anul de veselie, ogorul să se întoarcă la acela sde la care fusese cumpărat și din moșia care făcea parte.”

Observăm să ogorul trebuie plătit imediat și după prețuirea făcută de preot, însă după această prețuire plus o cincime. Atunci cum se armonizează cea de-a doua interpretare cu răscumpărarea?

Legea din Levitic 27 ar putea crea următoarele reglementări:

- Dacă cineva face un jurământ dificil și îi este greu să dea Domnului lucrul promis, să ofere suma de bani echivalentă;
- Dacă oferă însă acel lucru Domnului și-l vrea mai târziu înapoi, atunci să mai adauge o cincime la prețuirea lui.

Această interpretare pare logică, însă mai are de înfruntat versetul 28 din capitolul 27: “Tot ce va dăruia un om Domnului prin făgăduință, din ce are, nu va putea nici să se vândă, nici să se răscumpere: fie om, fie dobitoc, fie un ogor din moșia lui, tot ce va fi dăruit Domnului prin făgăduință, va fi un lucru preasfânt pentru Domnul.” În acest caz nu există nici posibilitatea echivalării și nici cea a răscumpărării. Însă în prima parte a capitolului 27 dacă posibilitatea echivalării e cumva presupusă, dedusă, posibilitatea răscumpărării este specificată negru pe alb. Deci, în mod cert, versetul 28 se referă la altceva. Deci, trebuie să fie o diferență între juruina și făgăduință. În NIV găsim expresia de jurământ irevocabil în versetul 28. Deci se pare că Levitic 27:28 se referă la un alt tip de jurământ, la un jurământ irevocabil în care, de bună voie se specifică și renunțarea la posibilitatea echivalării.

Poruncile din capitolul 27 desconfiră realitatea inimii omului care este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Dumnezeu știe că omul:

- este în stare să schimbe un dobitoc bun cu unul rău;
- este în stare să vândă altui om ogorul închinat Domnului;
- este în stare să închine Domnului și ce este al Domnului;
- pornind de la posibilitatea echivalării și răscumpărării este în stare să încalce și jurămintele irevocabile.

Poruncile sunt date pentru a-l ajuta pe evreu să biruiască pornirile înșelătoare ale inimii sale. Dumnezeu este foarte interesant cum se raportează Dumnezeu la oscilațiile și ezitățile din viața evreului. Pe de o parte rămâne vertical și intrasingent, pe de o parte manifestă flexibilitate și îngăduință. Astfel, dacă cineva se răzgândește mai târziu trebuie să plătească o sumă mai mare. Iar dacă este un jurământ irevocabil sau este vorba de lucruri deja închinat Domnului, nu mai sunt porțițe de ieșire.

Astfel Dumnezeu îl cheamă pe evreu la curiozitate și responsabilitate și-l învață să-și respecte jurămintele. Însă El manifestă și îngăduință și flexibilitate și oferă în anumite situații posibilitatea echivalării în bani sau răscumpărării bunului închinat Domnului. Oare de ce? Probabil din două motive. În primul rând lui Dumnezeu îi plac darurile făcute cu toată inima. Și dacă nu este vorba de o poruncă explicită a Legii, Dumnezeu preferă să nu primească acel dar și să-l îngăduie evreului cu inima plină de regrete să-l păstreze. Și în al doilea rând, Dumnezeu cunoaște inima omului, care în momente de entuziasm se aventurează și rostește tot felul de vorbe, fără să analizeze cu atenție toate implicațiile.

Să ne gândim la relațiile dintre noi. Să presupunem că cineva într-un moment de euforie îți promite ceva și apoi, după câteva zile, îl vezi cum regretă ce a promis și nu prea ți-ar da acel ceva. Cred că un om cumsecade l-ar dezlega de promisiune și nu am accepta un dar făcut cu jumătate de inimă. Dumnezeu face cam același lucru în demnitatea Sa de Dumnezeu, însă fiind Dumnezeu cere o sumă echivalentă de bani pentru a-l responsabiliza pe evreu și a-l învăța că jurămintele față de Domnul trebuie împlinite.

De ce este poziționat acest misterios capitol la finalul cărții Levitic? Dacă optăm pentru prima interpretare (că cel care făcea un dar plătea și prețul său Domnului), mesajul ar fi foarte frumos. După ce întreaga carte ne învață și ne îndeamnă să ne apropiem de Dumnezeu cel Sfânt, acum la sfârșitul cărții ni se aduce aminte că nu noi îi facem o favoare dacă ne apropiem de El, ci noi suntem cei onorați și câștigați dacă intrăm în prezența Sa,

Dumnezeu ne îndeamnă să ne apropiem de El nu pentru că El nu poate trăi fără noi, ci pentru că noi avem neapărată nevoie de El. De aceea harul și onoare este de partea noastră.

Dacă optăm pentru a doua interpretare (darul putea fi echivalat în bani), rolul acestui capitol la sfârșitul cărții ar putea fi acela de ne aminti că deși avem o inimă nespuse de rea și de înșelătoare, **standerlele sfințeniei lui Dumnezeu rămân același și El se uită adânc în inima noastră și așteaptă ca închinarea noastră să fie sinceră, cu bucurie și de bunăvoie.**